

Badmintonkjolar och fotlyft: Imitation, ävlan och stil i sporten

Helena Vilhelmsson

Idrottsvetenskap, Malmö högskola

Publicerad på Internet, www.idrottsforum.org (ISSN 1652-7224) 2007-01-17

Copyright © Helena Vilhelmsson 2007. All rights reserved. Except for the quotation of short passages for the purposes of criticism and review, no part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the author.

Vad är stil? Den svenska nationalencyklopedin definierar stil som ett typiskt sätt att vara utformad, ett manér, till exempel ett typiskt sätt att bete sig vid viss aktivitet. Vi ser manér i alla sorters idrotter, i många fall synnerligen medvetet, inövat, övertydligt, i andra fall subtila gester eller accessoarer som blott den initierade noterar. Och därtill, naturligtvis, alla mellanformer. Men särskilt de små medlen, ansatserna, finesserna, kan fungera som en sammanlänkande symbol för de invigda, ett sätt att signalera tillhörighet, exklusivitet – och stil.

Om detta fenomen, så som det tar sig uttryck i dambadminton, skriver Helena Vilhelmsson, som själv spelat badminton på hög nivå och fungerat som tränare för juniorer. Och det är två stilmarkörer hon särskilt lyfter fram i sin artikel. Dels är det detta att spela match klädd i kjol; de flesta utomstående iakttagare kan möjligen notera att vissa har kjol och vissa spelar i shorts; men vad avgör val av matchdress? Dels tar hon upp fotlyftet, som här syftar på en ytterst subtil rörelse med foten som utförs i samband med att spelaren plockar upp bollen med racketen. Fotlyftet har ingen praktisk funktion, och alla lyfter inte på foten i den situationen. Men de som gör fotrörelsen har nästan alltid också kjol. Och det är bara de allra mest rutinerade spelarna som spelar badmintonmatch i kjol och lyfter lite på foten när bollen fiskas upp med racketen.

Om stilmarkörer som kännetecken på en högre nivå inom sporten och om strävan att nå upp till de högre sfärerna resonerar Helena Vilhelmsson med benäget bistånd av Johan Asplund och hans teori om mimetisk rivalitet, och av Pierre Bourdieu och dennes habitusteori och misskännandets princip. Vilhelmssons intressanta och tänkvärda essä ger ledtrådar till en förståelse av stilmarkörers roll och funktion inom idrotten, samtidigt som analysen visar att det kan löna sig att närma sig ett problem utifrån två skilda teoretiska synsätt.

Inledning

Stil, i betydelsen att till exempel ha en viss livsstil eller klädstil, ett är ord som alla förstår innebörden av. Det är däremot inte lika lätt att definiera och bestämma vad som är en stil.

Ungdomskulturforskaren Erling Bjurström lånar ett citat från en försäljningsannons för jackor. ”Stil, svår att definiera... men lätt att känna igen.” (Bjurström, 2005, s. 158f) Stil omfattar och kan appliceras på allt. Ett tydligt exempel på stil kan vara i form av symboler. En symbol är ett fenomen som står för något annat. En sak får en djupare och annorlunda mening beroende på sammanhanget. Symboler är ett sätt att kommunicera. Kommunikation bygger på att gester, uttryck, och saker har en, beroende på situationen, given betydelse. (Bjurström, 2005, s. 159ff) I ett samtal utelämnas mycket då symboler har funktionen att fylla ut tomrummen.

Symboler används ofta för att visa tillhörighet och samtidigt utestänga de som inte är likasinnade. Jag känner mig inte hemma bland dem som är tatuerade över hela kroppen, har långt hår och kör HD. Det paradoxala är att jag själv har mer än en tatuering och mer än gärna åker motorcykel när vädret tillåter. Långt hår har jag ju faktiskt också. Jag tror inte att någon kategoriserar mig i den stil jag nämnde tidigare vilket klargör att de olika symbolerna har olika betydelse i olika sammanhang.

På idrottens fält finns det också gott om symboler och symboliska handlingar. Två svarta handskar sträckta i luften innebär inte att det är kallt ute utan har en helt annan symbolisk innebörd. Andra exempel är de olympiska ringarna som symboliserar de olika världsdelarna vars invånare deltar i tävlingarna. Inom idrotten används inte bara den olympiska flaggan utan även nationsflaggor. Flaggornas färger ger ofta färgen på idrottsmäns dräkter. När man tittar på en landskamp i fotboll så kan man snabbt utröna vilka nationer som spelar endast genom att titta på färgerna på tröjorna. Nationalitet och färger har en stark symbolisk koppling.

Det är inte alltid symboliska handlingar uppfattas på rätt sätt. Inom idrotten uppstod en svår situation under OS-invigningen i Berlin. Frågan var dels vilka nationer som valde nazisternas hälsning vid inmarschen och dels vilka som kunde skilja på tidigare nämnda hälsning och den olympiska hälsningen. Inmarschen blev fylld av symboler som visade på sympati, ickesympati, missförstånd och okunskap. Den symbolik som utsändes av de olika nationerna var i många fall betydligt starkare än vad som troligen var menat.

Inom badmintonporten finns det exempel på tydliga symboler som visar på vilken rutin en spelare har. De visar åtminstone hur rutinerad spelaren vill utgöra sig för att vara. En nybörjare eller en spelare som inte tävlat så mycket äntrar ofta planen iförd matchkläder med en racket i handen. En så kallad rutinerad spelare behåller överdragskläderna på under inbollningen.

Dessutom räcker det inte med en racket utan den rutinerade har alltid minst två racketar, en vattenflaska och en liten handduk med sig till planen. Av detta används sällan mer än en racket och ett par droppar vatten. Innan matchen börjar så måste den rutinerade ta av sig sina överdragskläder. Om det är en nybörjare på andra sidan nätet så blir han eller hon stående, stirrandes ut i luften, medan avklädningen sker. Är det två rutinerade spelare som ska möta varandra så är de noga med att inte bli klara först. De anstränger sig för att se upptagna ut med att knyta skorna eller något annat tills motståndaren verkar vara klar. En spelare som ser upptagen ut har markerat status och tillhörighet. Allt detta är gemensamt för de båda könen.

Jag ska i fortsättningen intressera mig för två saker som utmärker kvinnliga badmintonspelare och deras sätt att visa tillhörighet och status. Det attribut som klart symboliserar en etablering inom badmintonen är kjolen. Alla damer och flickor börjar spela i kjol när de

anser sig höra till. Kjolen är en symbol för tillhörighet och fyller ingen annan funktion för en badmintonspelare. Att kjolen har fått statusroll inom badmintonen är enligt min egen gissning en följd av att det nästan bara är Yonex och Fukuda som säljer sportkjolar. Det är alltså de som väljer badmintonsportens egna märken som anses vara "riktiga badmintonspelare".

Den andra saken som jag lagt märke till under mina år som badmintonspelare är att flickor och kvinnor tenderar att anamma en speciell fotrörelse. När man plockar upp en badmintonboll från golvet används oftast racketen som hjälpmedel. Man gör en lite knyck så att bollen hoppar upp och lägger sig på racketen. Kvinnliga badmintonspelare som varit aktiva i ett antal år börjar, troligtvis omedvetet, att lyfta ena foten i samma ögonblick som de plockar upp bollen från golvet. Det är en rörelse som saknar någon som helst betydelse sett till momentet att plocka upp bollen eller till spelet som helhet.

Det var först förra veckan jag insåg att detta är ett faktum. Under en badmintontävling började jag fundera över kjolarnas betydelse och tydligheten som ligger bakom denna symbol. Det slog mig också då att det kanske inte bara är kjolen som gör badmintonspelaren. Jag tänkte bort kjolarna och shortsens för en stund och började fundera över varför jag fortfarande tydligt kunde urskilja vem som varit med förr, trots att jag aldrig sett flickorna och kvinnorna tidigare. Det var då det lilla fotlyftet blev allt tydligare för mig. Jag plockade själv upp en boll och förundrades över att min vänstra fot plötsligt lämnade marken. Jag har aldrig tänkt på att jag lagt mig till med denna vana. Jag tror inte att någon mer än jag reflekterar över rörelsen, men den är ofelbart ett tecken på om någon är en "riktig badmintonspelare".

Jag ska ställa dessa utmärkande faktorer mot två teoretiska infallsvinklar för att försöka förklara hur de skapar betydelse och mening samt hur de reproduceras.

Teoretiska infallsvinklar

Mimetisk rivalitet

Johan Asplund menar med sin teori om mimetisk rivalitet att om person A vill ha något så vill även person B ha samma sak utan att person B har något annat intresse av saken än att lägga beslag på den före person A. Person B:s begär efter saken är då mimetiskt, det vill säga efterhärmande och, i detta sammanhang, samtidigt rivaliserande. Om person B får saken tappar denne intresset för saken omedelbart. Detta eftersom person B inte har något egentligt konkret intresse för saken. (Asplund, 1989, s. 28) Ett typiskt exempel på ett uttryck för mimetisk rivalitet är mode. Om person A vill ha en särskild sorts skor så vill genast person B ha likadana. Att person B vill ha skorna beror endast på att A har, eller vill ha, sådana. Eftersom den enes begär skapas av vad andra har och är skapas i sin tur mode. Förr eller senare så kommer alla att vilja ha likadana, eller till och med samma, skor som person A vill ha. Mimetiska rivaler kan på engelska kallas emulators, från latinets *aemulatio* vilket betyder tävlan och avund. (Asplund, 1989, s. 117)

Den moderna idrottens svar på detta dilemma är den så kallade excellensordningen. Det vill säga att idrotten syftar till att rangordna och att alltid utse en vinnare, en tvåa, en trea och så vidare. Idrotten tolererar sällan ett oavgjort utfall och därmed uppstår inte mimetisk rivalitet. Ingen delar position med någon annan i excellensordningen. En förutsättning för

att excellensordningen ska vara brukbar är att alla som deltar i en idrottstävling gör sitt bästa. Om detta inte är fallet blir ordningen inte rättvisande. (Asplund, 1989, s. 139f) Asplund menar alltså att idrotten är lösningen på den mimetiska rivaliteten då den alltid rangordnar och inte lämnar utrymme för att dela på något. Enligt min tolkning har Asplund rätt så till vida att idrotten rangordnar på ett rättvist sätt, men hans tankar når inte utanför de resultatbaserade rangordningslogikerna inom idrotten. Mina badmintonfenomen omfattas inte av idrottens excellensordning utan kan mer ses som ett exempel på den mimetiska rivaliteten inom idrottskulturen.

Misskännandets princip

De flesta kulturformer avser att begränsa och klargöra vilka som hör till och vilka som inte gör det. Inom olika kulturer har grupperingar och tillhörighet alltid varit av betydelse. Olika grupper har haft sina egna normer och värderingar. Gemensamt har dock varit att skilja sig från ”andra”. Över tid har det varit vuxna som varit normen för hur en samhällsmedborgare ska se ut och bete sig. Därför har ungdomskulturer ofta uppfattats som något rebelliskt och upprorsväckande. I många fall stämmer säkert detta, åtminstone till viss del då många grupper av ungdomar har visat sitt missnöje över den vuxna världens agerande. (Bjurström, 2005) De som tillhör en viss grupp använder sig av en viss stil vilket medför en viss klädsel och ett visst uppförande som är typiskt för just denna grupp.

En grupp, menar Pierre Bourdieu, tillhör ett socialt fält som också kan benämnas social arena. Idrotten är ett socialt fält enligt Bourdieus teori. Inom olika fält råder olika normer och värderingar. Vem som tillhör vilket fält bestäms av det Bourdieu kallar habitus. Habitus är ett samlat begrepp för en människas samlade erfarenheter, värderingar och förväntningar. Bourdieu menar också att varje individ bär på ett socialt och ett kulturellt kapital som i sin tur formar habitus. (Bjurström, 2005, s. 178ff) Habitus drivs av egen nytta och egenintresse, vilket inte är accepterat socialt. Då alla strävar efter att nå sina egna mål pågår hela tiden en maktkamp i det dolda. Människan misskänner sina oädla handlingar som de sätter i verket för egen vinning, menar Bourdieu. Jag tycker att det är en beskrivning av hur människan är beredd att gå över lik för att få det han/hon vill och samtidigt framstå i god dager. Detta misskännande upprätthåller dominans och makt i teorin.

Människan accepterar hierarkiska förhållanden då de som är högst i rang vidhåller att de är det. (Bjurström, 2005, s. 188f) Gränsen för ett fält sätts inte bara av dem som är inom det utan även av dem som står utanför. De som står utanför utestänger sig själva, enligt Bourdieu. Ett exempel från samhället är olika samhällsklasser. Medelklassen strävar hela tiden efter att uppnå överklassens ideal. Överklassen, i sin tur, strävar efter att skapa sådana ideal som medelklassen aldrig kan uppnå. Överklassen utger sig inte för att stänga ute medelklassen, men de handlar på ett sätt så att medelklassen inte känner igen sig och stänger ute sig själv. Medelklassen utesluter sig själv från överklassen, då de tror sig inte passa in. På detta vis döljer överklassen sin ovilja att släppa in fler på sitt fält. De framstår i god dager då medelklassen själv utestänger sig, medan de egentligen gör allt för att skapa ideal som är svåra att identifiera. Först när en person från medelklassen har lyckats identifiera och tolka de ideal som råder inom överklassen kan denna person blev en del av det ”högre” sociala fältet. Enligt min tolkning skapas ideal och social status inom olika fält för att tydligt skilja på oss och dem. Människan vill alltid nå högre och längre än någon annan

och misskännandets princip låter människan utesluta sig själv på grund av symboler och handlingar de inte identifierar sig med.

Misskännandets princip är inte bara en verkande kraft mellan olika fält utan även något som finns inom fält och små sociala grupper, tror jag. Inom idrotten är detta förvisso en närvarande kraft. Jag kommer dock att benämna badmintonarenan som ett eget socialt fält i fortsättningen.

Asplunds och Bourdieus teorier går in i varandra på så vis att de bygger på rivalitet och en strävan efter något som andra har. Skillnaden är den att Bourdieu hävdar att människan utesluter sig själv ur gemenskaper då de accepterar att gemenskaperna har ett ideal som människan själv inte kan leva upp till medan Asplund menar att alla tränar efter varandras saker och att drivkraften i livet är rivalitet. Bourdieu menar att människan underskattar sig själv och därmed värderar ner sig själv, samtidigt som människan vill närma sig de ideal som anses överlägsna. Jag känner mig inte hemma på vinprovningar och därför väljer jag att inte gå på sådana. Men samtidigt vill jag lära mig alla de saker som en vinprovare bör kunna. Asplund har ingen som helst tanke på att människan utesluter sig själv utan han menar att människan tar för sig så gott det går i alla sammanhang. Asplund talar inte heller om någon tanke på att dölja begäret för andras saker och status vilket Bourdieu menar är en del av det sociala spelet.

Badmintonkjolar

Som jag tidigare nämnt så är det inte alla badmintontjejer som spelar i kjol. Det som avgör valet av kjol eller shorts är generellt hur rutinerad spelaren anser sig vara. Jag tror inte att en nybörjare reflekterar över vem som har och inte har kjol, då de helt enkelt inte har tagit till sig det sociala fältets ideal. Då idealet uppfylls får spelaren status. Statusen tycks dock bara upplevas av dem som själv nått dit eller möjligen av dem som närmar sig idealet och börjar sträva efter det. Kjolen är väldigt lätt att känna igen som symbol och den är ett konkret bevis på badmintonstatus. De som väl börjat se idealen upptäcker tidigt att kjolen har betydelse.

Då jag tränade ungdomar hände det mer än en gång att de efter att ha deltagit i ett antal tävlingar kommenterade och förundrades över hur ordnat allt såg ut för de rutinerade spelarna. Då syftade de främst till hur andra spelare betedde sig och agerade utanför planen. I början av deras tävlingskarriär var de så fokuserade på att hålla rätt på sig själv och sina saker att de inte lade märke till andra. Däremot när de började få rutin så fick de också upp ögonen för vad andra spelare hade för sig. Jag minns särskilt en flicka som började spela badminton vid 10 års ålder. Hon tävlade i mer än två år innan hon plötsligt en dag kom och frågade varför klubbdressen innehöll shorts och inte en kjol. Då hade det plötsligt blivit tydligt för henne att de som har varit med förr spelar alltid i kjol. Tjejen fick en kjol att spela i och genast började hela hennes beteende på banan att förändras. Hon hade plötsligt två badmintonracketar med sig ut till planen. Hon började klä på sig överdragskläder trots att det bara var fem minuters paus mellan matcherna. Plötsligt var hon med på riktigt. Tjejen knäckte koderna och anammade idealen. Detta ser jag som ett exempel på Asplunds mime-tiska rivalitet. Flickan ville ha det andra hade och göra som andra gjorde. Hon hade ingen

förklaring till varför hon ville ha en kjol att spela i, men hon var övertygad om att det var viktigt för henne. ”Alla andra har ju...”, sa hon.

Det jag inte håller med Asplund om är att en sak förlorar sin betydelse eller sitt värde i samma stund som person B får den. För mig är min badmintontjej person B som vill ha det andra har och för henne har kjolen fortfarande ett värde. Den ger henne status och är en symbol för att hon är en riktig badmintonspelare som förstår innehållet och formerna för vad det innebär. Jag anser alltså att Asplunds teori inte är allmängiltig utan saknar förståelse för status och att höra till. Tjejen med kjolen visste inte till en början varför hon ville ha den, men läste koderna och följde strömmen och skapade därför ett behov av att spela i kjol. Först när hon fått sin kjol intog hon en roll som rutinerad badmintonspelare som har minst två racketar med sig in på planen. Person B ville ha det person A har. När person B har fått det person A har kan saken antingen bli betydelselös eller också kan den skapa en ny värdefull mening för person B. Person B behöver alltså inte veta på förhand om en sak skapar mening eller inte innan han eller hon har fått den. Badmintonkjolen skapade en ny badmintonspelare som hädanefter lever efter nya ideal där kjolen är en självklarhet. Flickan såg att många andra, men inte nödvändigtvis vilka, hade kjol och ville därför också ha en kjol. Först när hon fått kjolen insåg hon hur mycket den bar med sig.

Bourdieu syn på badmintonkjolar borde se något annorlunda ut. Enligt misskännandets princip ser jag de redan etablerade badmintonspelarna som de som är hierarkiskt högst. Det är dessa som spelar i kjol. Enligt Bourdieu håller de sig med symboler och beteendemönster som nybörjare inte förstår. Nybörjarna ser inte sig själv som tillhörande i gruppen med kjol och väljer därför att spela i shorts. Om jag åter tar badmintonflickan hemifrån som exempel så började hon sin badmintonkarriär ovetande om vad som symboliserar en etablerad badmintonspelare. Med åren uppstod en slags förståelse som så småningom gav upphov till ett försök att anamma de ideal som är eftersträvangsvärda inom badmintonporten. Enligt Bourdieu tolkade badmintonflickan idealen, knäckte koden för vad som anses vara status och valde in sig själv i det sociala badmintonfältet.

Enligt Bourdieus teori fanns det alltså en statusbringande mening med kjolen redan innan flickan gjorde anspråk på den. Flickan såg att de rutinerade spelarna hade kjol, bar med sig flera racketar till planen och använde överdragskläder. Hon gjorde likadant och kunde därför välja in sig själv i gemenskapen. Som jag ser det passerade badmintontjejen tre stadier i sin kulturella badmintonutveckling. Först var hon en oförstående nybörjare som inte visste hur hon skulle skapa mening och status inom badmintonen. Sedan blev hon medveten om vad som skiljer oss från dem. Slutligen anammade hon idealen och gick från den ursprungliga gemenskapen, ”vi” till den nya gemenskapen som hon ursprungligen uppfattade som ”dem”.

Enligt Bourdieu tolkade och förstod flickan idealen inom badmintonporten, och anammade dem medan min egen tolkning av Asplunds teori säger att flickan endast trånade efter det som andra har och förstod den fullständiga betydelsen av kjolen först efter det att hon fått den.

Verkligheten är inte entydig och kan inte förklaras endast av den ena eller den andra teorin. Min erfarenhet säger att de flesta skapar sig en uppfattning om vad en särskild sak kan innebära för dem, men att de inte kan inse dess fulla vikt förrän de har fått saken. Om jag ska fullfölja mitt exempel med badmintonflickan så hade hon skaffat sig en del erfarenhet av badminton innan hon kom och frågade efter en kjol. Troligtvis har hon spelat ove-

tande om badmintonsportens statussymboler under en ganska lång tid, men sedan efterhand börjat ana dess karaktär. Hon har troligtvis insett att kjolen har en viss betydelse men inte vetat vilken, då hon endast motiverade att hon ville ha en med att "alla andra har det". I just detta fall vet jag att tjejen provade de nya idealen och kände på statushöjningen stegvis. Hon anammade en sak i taget och kände efter vilken mening det skapade för henne. Alltså hade hon endast vaga aningar om sakers symboliska betydelse innan hon tog dem till sig. Detta är en kombination av de båda teorierna då det nog anades lite mer mening än att "alla andra har..." men det fanns ingen tydlig förståelse för betydelsen. Att hon anammade saker stegvis ser jag som att hon skapade en provotid för att se om hon ville inkludera eller exkludera sig ur de rutinerade badmintonspelarnas gemenskap. Steget var inte tvärt utan skedde över tid vilket mer kan härledas till Bourdieus teori om att man anammar någon annans ideal.

Bollplockning på ett ben

Om badmintonkjolar syns tydligt kan som motsats nämnas bollplockning på ett ben, vilket är lika närvarande inom badmintonkulturen som kjolarna. Som jag skrev i inledningen är det vedertaget för etablerade badmintontjejer att lyfta på ena benet när man ska plocka upp bollar från golvet. Om jag skulle fråga någon insatt om fenomenet skulle personen säkert svara "Det har du rätt i, så är det faktiskt". Alla ser, men ingen märker det. Handlingen är av symbolisk betydelse och uppfattas, omedvetet, endast av de insatta. Ingen nybörjare skulle kunna se det ens om de fick studera badminton en hel vecka. Det som jag tycker är intressant i sammanhanget är att symbolen säger lika mycket, eller till och med mer, än kjolen, men i princip ingen är medveten om att de utför handlingen.

Asplund menar att en person vill ha det som andra har. I detta fall blir det lite mer komplext då ingen tycks veta att de vill lyfta foten när de plockar bollar. Ändå utför alla rutinerade badmintontjejer handlingen. Om jag antar att en person inte behöver vara medveten om vad den trånar efter kan jag förstå Asplunds resonemang. Då syftar jag inte på att personen inte ska vara medveten om en handlingens betydelse, utan att personen inte är medveten om själva handlingen. I så fall kan Asplunds teori om mimetisk rivalitet appliceras på "fotlyftet" på samma sätt som exemplet med kjolen. Om jag istället antar att en person inte kan tråna efter något som den inte är medveten om måste det finnas något annat sätt att överföra symboler och statushandlingar än genom den rivalitet som Asplund beskriver. Då finns det även andra drivkrafter för människan än maktkamp och egenvinning. Avundsjuka som är en drivande del i rivalitet är inte överordnad allt annat, vilket hela Asplunds teori bygger på. Min avsikt är inte att kritisera Asplunds teori utan att försöka förstå varför badmintontjejer lyfter foten när de plockar bollar. Tyvärr är Asplund inte till någon större hjälp då jag tror att man måste veta vad andra har för att också vilja ha det. Jag tror inte att en människa trånar efter saker som inte finns i medvetandet. Det sägs ju att "det man inte vet har man heller inte ont av". Då borde det samma gälla för "det man inte vet kan man heller inte tråna efter".

Att vara delaktig i en gemenskap och att själv avgöra huruvida man passar in eller inte kan på ett bättre sätt förklara fotlyftet, tycker jag. Bourdieu talar också om uteslutande och rivalitet, men han lämnar plats åt det omedvetna och till synes obetydliga att få en mening.

Det är kanske just små saker som fotlyftet som utgör de viktigaste grundstenarna i ett ideal. Det är inte de uppenbara symbolerna som kjolen, som skapar gränser, utan mindre och komplexare ideal som inte syns för den oinvigde. Fotlyftet är en symbolisk handling som inte ens de rutinerade spelarna tycks lägga märke till, men det visar i sin osynlighet ändå en klar gräns mellan oss och dem.

Diskussion

Jag kunde, trots att jag bortsåg från alla andra tänkbara tecken, tydligt urskilja vilka spelare som var rutinerade bara genom att titta efter fotlyftet. De som spelade i kjol den dagen jag började reflektera över symbolerna i badminton, utförde samtliga fotlyftet. De som spelade i shorts stod med båda fötterna på hallgolvet när de plockade bollar. Det jag tror sker, är att kjolen är en inträdesport till gemenskapen inom badmintonen. Med kjolen kommer också en större mening och betydelse som kan skönjas genom små symboler som fotlyftet. Meningen och betydelsen av fotlyftet är för mig klar, men ingen av de teorier som jag valt att belysa problematiken med, förklarar egentligen hur detta ideal reproduceras. Någonstans finns en drivkraft som även ser till det omedvetna och det dolda. För att förstå badminton-sportens ideal måste man även upptäcka de sidor som inte ens de invigda ser.

Jag har, i min studie, utgått från det jag observerat och de erfarenheter jag själv har av badmintonsportens kulturella arena. Det jag säkert vet är att kjolar och fotlyft är statusstecken på den arena där jag verkar.

De slutsatser jag kan dra av min analys av badmintonkulturen är att det finns hierarkiska skillnader mellan rutinerade spelare och nybörjare även utanför badmintonplanen. Skillnaderna kan vara mer eller mindre tydliga. Symbolerna jag använt som exempel har en större betydelse och mening än de först kan tyckas ha. Kjolar och fotlyft är tecken på status. Detta resonemang bygger jag utifrån mina egna erfarenheter. Hur symbolerna reproduceras är inte lika uppenbart. En sammanslagning av Bourdieus och Asplunds teorier för mig något närmare sanningen. Badmintonspelare vill, som alla andra, ha det andra har. Det de tränar efter kan dock ha en större betydelse än de förväntar sig innan de fått det. Kjolens verkliga betydelse och värde framgår först när en spelare fått den. Människan strävar hela tiden efter att anamma ideal som är rådande i de gemenskaper som anses bättre, så även i badminton. Nybörjarna är inte alltid nybörjare, utan söker de symboler som ger dem status för att räknas till de rutinerade. Den främsta drivande kraften för att nå högre i hierarkin är rivalitet och strävan efter egennytta. Detta menar såväl Asplund och Bourdieu som jag själv. Det jag tror går utanför de båda männens teorier är en kraft som styr det omedvetna och det osynliga. Jag tycker inte att tränandet efter saker som inte ens den invigde känner till ryms inom de teorier jag behandlat. Därför förblir reproduktionen av fotlyftet ett mysterium för mig.

Det jag inte lagt någon större vikt vid är varför just kjolen och fotlyftet har blivit viktiga symboler inom badmintonsporten. Någon som har ansetts rutinerad har troligtvis skapat idealet genom att själv börja anamma det. Symbolerna har troligen redan då deras värde skapades varit utmärkande och markerat en gräns mellan oss och dem. Symbolerna är gällande för kvinnliga badmintonspelare. Kjolen är en symbol för kvinnlighet. Även fotlyftet framstår som en kvinnlig handling då det är graciöst och estetiskt. Det kan närmast liknas

vid en gymnastikrörelse eller ett danssteg. Kvinnor inom badmintonen skapar alltså status genom att visa kvinnlighet. Av min korta analys av varför vissa saker får en symbolisk betydelse i särskilda sammanhang kan man se en tydlig bild av att det kvinnliga ska framhävas inom badmintonen. Troligtvis är inte verkligheten lika enkel, men den problematiken lämnar jag till någon annan att ge svar på.

Referenser

Asplund Johan (1989) *Rivaler och syndabockar*. Korpen Bokförlag, Göteborg
Bjurström Erling (2005) *Ungdomskultur [stil och smak]*. Boréa, Umeå.